

tuberculose moet worden bestreden" ¹⁾ (commissie in zake de tuberculosebestrijding), weliswaar ontstaan tengevolge van ontevredenheid over het werk der N. C. V., heeft reeds aanstonds begrepen, dat haar taak breed moest worden opgevat, opdat haar arbeid niet *afbrekende*, maar *opbouwende* kritiek zou opleveren. Daartoe heeft zij zich tot doel gesteld niet alleen na te gaan, in hoeverre de N. C. V. in haar werk mag zijn tekortgeschoten, maar ook op welke grondslagen een praktische tuberculosebestrijding in Nederland moet berusten. Er zijn vertegenwoordigers der Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst en van de Ned. Vereeniging „Het Groene Kruis” aan haar als leden toegevoegd om van deze twee groote organisaties de zienswijzen te leeren kennen. Ten einde echter alle artsen in de gelegenheid te stellen aan het ontwerpen van een tuberculosebestrijdingsplan deel te nemen, heeft dr. POLAK DANIELS in nummer 23 van dit *Tijdschrift* zijn verzoek geplaatst, zoodat ieder zijn bezwaren en inzichten aan de commissie kan mededeelen. De commissie is voornemens van deze gegevens nauwkeurig kennis te nemen en de voorstellers ruimschoots in de gelegenheid te stellen haar, zoo noodig, mondeling nadere inlichtingen te verstrekken. De vraag, of de N. C. V. een reorganisatie zal moeten ondergaan, zal de commissie eerst na het ontwerpen van een praktisch bestrijdingsplan onder de oogen zien. Zij heeft bovendien besloten haar rapport in druk te laten verschijnen, zoodat ieder in de gelegenheid zal zijn daarvan kennis te nemen.

Wel verre van een huiselijke aangelegenheid der N. C. V. te behandelen, waarin het meerendeel der artsen weinig belang zal stellen, wil de commissie dus een plan voor bestrijding ontwerpen, dat zooveel mogelijk met de inzichten, wenschen en belangen van alle geneeskundigen zal rekening houden. Met deze feiten voor oogen moet het geen verwondering wekken, dat het hoofdbestuur der Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst een vertegenwoordiger naar de commissie heeft afgevaardigd en zou het te betreuren zijn, indien door het aannemen van het voorstel „*Arnhem en O.*” een verbroekeling van arbeid zou ontstaan, die het gestelde doel slechts tot nadeel kan strekken. Samenwerking is hier een eerste vereischte.

Amsterdam,
20 Juni 1918.

M. R. HEYNSIUS VAN DEN BERG,
Secretaris der commissie.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

Met groot genoegen heb ik kennisgenomen van de poging der afdeling Rotterdam en omstreken om de kwestie tusschen de maatschappij en de specialisten weer in het reine te brengen. Zeker, er moet van beide kanten gestreefd worden naar overleg om te trachten in één verband te blijven ten bate van den geheelen geneeskundigen stand. Dat overleg moet geschieden met goeden wil, bezadigdheid, wederzijdsch vertrouwen en koel hoofd en niet op een wijze als collega VAN VEEN toepast, want zulke woorden prikkelen en vervreemden de partijen van elkaar. De wil om tot een goede oplossing te komen moet voorzitten, anders is het beter de pogingen te staken. Zou het nu niet leiden tot bespoediging van het einde van het conflict, indien namens de specialisten in enkele punten — als hoofdtrekken te beschouwen —, kort en bondig duidelijk gemaakt, verklaard werd, wat zij eigenlijk willen? Wij zouden dan voorkomen, dat, als in de ééne algemeene vergadering één punt opgelost is, er in een volgende weer over een tweede gediscussieerd moet worden. De specialisten willen, meen ik, een snellen gang; laten zij daartoe dan de gelegenheid geven.

Koog a/d Zaan, 24 Juni 1918.

C. W. VRENDENBERG.

II.

Door de indiening van de motie van de afdeling Rotterdam wordt de specialisten-quaestie, die een diepgaande scheuring dreigt te brengen in onze Maatschappij, waardoor de invloed, die van die Maatschappij kan uitgaan op de geneeskundigen en op

1) Niet, gelijk dr. TIJDENS schrijft: „commissie van onderzoek naar de wijze van bestrijding der tuberculose als volksziekte en tot reorganisatie der N. C. V.”.

de regeering, ernstig geschaad zal worden, weder aanhangig gemaakt bij de algemeene vergadering. Ik juich dat zeer toe, ofschoon ik mij niet ontveinzen kan, dat het een gevaarlijke proefneming is. Wordt toch die motie verworpen en daarmede de beslissing van de buitengewone algemeene vergadering opnieuw bekrachtigd — na alles wat er in deze laatste weken gebeurd en geschreven is —, dan is de zaak afgedaan, en treedt een belangrijk deel der specialisten uit het Maatschappij-verband. Stemmen vóór de motie eischt van vele afgevaardigden, die op de buitengewone algemeene vergadering tegen het hoofdbestursvoorstel gestemd hebben, een zekere mate van zelfverloochening; zij moeten op hun besluit terugkomen! Ondergeteekende acht zich verplicht al het mogelijke te doen om hen tot dien stap over te halen. Ik meen, dat ik bijna aangewezen ben om dat te doen, omdat ik veel voel voor de bezwaren, die zij hebben tegen de inwilliging van de eischen der specialisten. Men kent mijn standpunt uit mijn ingezonden stuk in dit *Tijdschrift*, en uit mijn verdediging van het voorstel op de buitengewone algemeene vergadering: „het wantrouwen der „specialisten is niet gemotiveerd; ook bij de tegenwoordige inrichting zijn hun belangen „volkomen veilig bij C. O., C. V., H. B. en algemeene vergadering; het is begrijpelijk, „dat het overgrootste deel van de leden der Maatschappij verontwaardigd en geërgerd „is over de wijze, waarop de militante specialisten steeds weer blijk geven van „hun vrees voor verdrukking, terwijl allen van goeden wille zijn tegenover de specia- „listen”. Ik deel dus de bezwaren der tegenstemmers en toch ben ik innig overtuigd, dat men zich niet moet laten leiden door wraak en onwil, maar moet trachten te begrijpen den gemoedstoestand der specialisten en uit hooge utiliteitsoverwegingen — in het belang der Maatschappij, in het belang dus van alle geneeskundigen — tegemoet moet komen aan hun bezwaren, vooral waar men dat doen kan zonder nadeel voor het Maatschappij-organisme. Niet bij enkele, maar bij vele specialisten bestaat de overtuiging, dat hun belangen niet veilig zijn in de Maatschappij met haar meerderheid van huisartsen. Wel hebben zij niet duidelijk kunnen maken, op welke concrete feiten die overtuiging berust, maar wij moeten ook toestemmen, dat er zaken zijn, die men meer *voelen* dan *bewijzen* kan. Het onveilige gevoel bestaat, en niet bij de minsten onder hen, maar bij velen, wier uitgaan uit de Maatschappij wij als een groot verlies zullen moeten beschouwen.

Ernstig geef ik dus den raad: „Stem voor de motie Rotterdam”. Punt 1. Verplichte organisatie der specialisten is reeds aangenomen. Punt 2. Stemrecht van C. O. en C. V. in het hoofdbestuur bij aangelegenheden, die de bijzondere belangen der organisaties betreffen, kan toch moeilijk als een groot bezwaar beschouwd worden; en wat Punt 3. betreft: Het is mij niet duidelijk, waarom men zich verzetten zal tegen bindende besluiten der bijzondere organisaties, wanneer die onderworpen moeten worden aan de goedkeuring van het hoofdbestuur. Men neemt het immers den specialisten zoo kwalijk, dat zij twifelen aan de onpartijdigheid van het hoofdbestuur; welnu, dan mogen wij niet in hetzelfde euvel vervallen. Het hoofdbestuur is wel bij machte om ons te beschermen tegen onbillijke bindende besluiten van specialisten; wij moeten erkennen, dat dergelijke besluiten voor die organisatie soms noodig kunnen zijn; verzet u dus niet tegen de wettelijke regeling.

„Paris vaut bien une messe”, zeide HENDRIK IV; de eenheid en vrede in onze Maatschappij is wel een opoffering waard; terugkomen op een verkeerd besluit is geen schande, maar een plicht, zoodra men het verkeerde heeft ingezien.

Kampen, 23 Juni 1918.

J. D. C. KOCH.

III.

Een woord van protest tegen een onjuistheid in het hoofdartikel van het *Tijdschrift* van 22 dezer. Waar prof. VAN RIJNBEEK nl. zijn ergernis lucht over het slechte inzicht der niet-specialisten, die de ongelukkige ontknooping niet hebben voorkomen, begaat hij dezelfde vergissing, die verschillende voorstanders der afgestemde nieuwe regeling begingen; hij stelt zich namelijk voor, dat de tegenstand uitging van de